

Prošnja.

Ne umrite, ljuba mama!
Kaj bi počela sama
Na svetu ubožica
Brez vas, sirotica?

Kako lepo molili
Ste z mano, me učili
Poznati Stvarnika;
Dajali kruheka.

Ko v šolo me poslali,
Ste spletli me, umivali
Ročice, ličice,
Vravnali krilice.

Ste radi me imeli,
Lepo zamé skrbeli;
Kedo bo skrbel zdaj,
Če idete vi v raj?

Oh, mama, ne umríte!
Sirote ne pustíte,
Da bi samevala,
Po svetu tavalala!

Bom k Bogecu molila,
Za zdravje vam prosila,
Preljuba mamica!
Z globine srčica.

Če greste pa v nebesa,
Oh prosim vas nečesa:
Vzamite me s saboj,
Saj tam je Ješček moj!

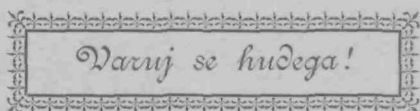
Rad. Silvestef.

Šola rajske nedolžnosti.

Neka svetnica je rekla te-le pomenljive besede: »Od vseh ljudi se kaj naučim; od dobrih se učim, kakšna moram biti, od slabih pa, kakšna ne smem biti«. Pač je bila to izvrstna učenka v šoli rajske nedolžnosti, ker je le na to gledala: kaj mora, in česa ne smé!

Oh, otroci! globoko si vtisnite v spomin in v srcé te zlate besede izvoljene služabnice Božje. Tudi vi boste videli mnogovrstne ljudi na zemlji; videli boste ljudi preblagega značaja — angeljem podobne, a še brez pri-mere več jih boste videli hudobnih in zavrženih, tako sprijenih, kakor bi imeli nekaj satanskega na sebi. O, bodite modri in obrnite si v svoj prid oboje, — dobre posnemajte, hudobni pa naj vam bodo za strašilo, njih zlobnost naj vam vedno kliče: »Tako nikar!« — Spet

pridemo do tega dvojnega, kar zahteva moja šola:
 »Varuj se hudega in delaj dobro!«

§. 4. Jeza.

Dozdeva se mi, da se v otroku nobena strast tako zgodaj ne začne prikazovati kakor jeza. Govoriti še ne zna dete, a jeziti se že zna dobro. Jezo kaže z glasnim jokanjem in ihtenjem, z osornim pogledom, ali z rokami otepa in z nogami cepetá itd. In kolikor bolj odraste, toliko slabši cvet in sad obrodi to slabo seme.

Seveda samo nagnenje k jezi še ni greh; ravno nasprotno je jeza večkrat dobra in celo potrebna ter ima ime, ki je naši šoli jako ugodno, imenuje se — sveta jeza. Če namreč človek nejevoljo pokaže, kadar se ljubi Bog žali, ali se bližnjemu krivica godi. Celo greh bi bilo, ko bi se o taki priliki ne pokazala resnobna ostrost, kakor nam spričuje žalostna zgodba pre-rahločutnega in premehkega očeta Helija. A tudi taka jeza mora imeti prave meje in se varovati vse nedostojnosti.

Ni pa prav jeziti se zato, ker nam ni kaj po volji, ker je nasprotno našim mislim ali željam.

Jeza je lahko manjši ali večji greh, kakor se razodeva, ali mirnejše ali hujše. Navadno razločujemo tri stopinje grešne jeze. Na najnižji stopinji je jeza takrat, kadar je le na tihem v srcu, kadar se, kakor pravijo, »kuha«. Na drugi stopinji je jeza, ki že »vre«, ki se tudi na zunanje kaže: v temnem očesu, v skrivnostnem molčanju ali v robatem govorjenju, zmerjanju, zbadljivem očitanju, kreganju itd. Največjo zlobnost pa takrat razodeva jeza, kadar »divja« v dejanji, maščevanji, razbijanji, v pretepih, pobojih . . . Taka jeza človeka vsega prenaredi, da je bolj divjim zverem podoben kakor pa človeku: obraz se krčevito zvija in je rudeč ko rak ali pa blede ko zid, iz srpih oči iskre švigajo, usta se penijo, roke, noge se tresejo — vse se plaho umika pred njim,